

Het gebed van koning Josafat

2 Kronieken 20

Allereerst enkele inleidende opmerkingen over het leven van Josafat. Hij was een godvrezende koning. De Geest van God geeft een mooi getuigenis van hem in 2 Kronieken 17:1-6. Maar in zijn geschiedenis zien we ook dat het veel moeilijker voor een gelovige is om trouw te blijven in voorspoed dan in tegenspoed. 2 Kronieken 18 begint met de woorden: “*Toen Josafat rijkdom en eer in overvloed bezat, verzwagerde hij zich met Achab*”. Dit ongelukkige verbond staat in relatie met zijn aardse rijkdom en voorspoed, en niet met zijn godsvrucht. Het is waar: voorspoed laat het vlees leven, terwijl tegenspoed helpt om het vlees te doden.

Het verbond van Josafat met Achab had tot gevolg dat zijn oudste zoon een dochter van de goddeloze koning van Israël tot vrouw nam (2 Kron. 21:6). Helaas, dit verbond sleepte Josafat mee in de oorlog met de Syriërs, waarbij Josafat het leven zou hebben verloren, als God niet op bijzondere wijze tussenbeide was gekomen (18:28-32). De HERE vergunde het hem in vrede naar Jeruzalem terug te keren, maar Hij zond hem door de profeet Jehu de volgende boodschap: “*Mag u de goddeloze helpen en bevriend zijn met hen die de HERE haten?*” (2 Kron. 19:2). Dat zijn ernstige woorden, die iedere gelovige ter harte moet nemen als hij verzocht wordt om zich te verbinden met de wereld en de vijanden van Christus.

Een soortgelijke fout was begaan door Asa, de vader van Josafat – ook een godvrezende koning – toen hij hulp zocht bij de koning van Syrië (2 Kron. 16). De profeet Chanani richtte toen verwijten tot hem namens de HERE, maar Asa werd boos en zette hem in de gevangenis. Het oordeel van God trof Asa, die de laatste twee jaren van zijn leven ziek was aan zijn voeten. Josafat reageerde heel anders dan zijn vader. Hij accepteerde de boodschap van de HERE stilzwijgend en nam die in zelfoordeel aan. In plaats van boos te worden en kwaad te doen, begon hij weer aan zijn taak en bracht het volk terug tot de HERE, de God van hun vaderen. Hij stelde rechters aan in het land om te richten overeenkomstig Gods gedachten.

Josafat stelde ook priesters en Levieten aan, die hij opwekte tot de dienst met de woorden: “*In de vreze des HEREN, in getrouwheid en met een volkomen hart zult u aldus handelen: bij elk twistgeding, dat u door uw*

broeders die in hun steden wonen, voorgelegd wordt, (over gevallen van bloedschuld, over wet, gebod, inzettingen en verordeningen), zult u hen vermanen niet schuldig te worden voor de HERE, waardoor er toorn zou rusten op u en uw broeders. Als u zo handelt, zult u niet schuldig worden” (19:9-10). Josafat nam de berisping van de HERE aan en de straf die hem opgelegd was, en daarom wenste hij dat het volk en de hoofden trouw zouden handelen, opdat zij niet onder de toorn van de HERE zouden komen. Josafat had een godvruchtige gezindheid en hij onderwierp zich aan de tuchtiging van God. Men ontkomt niet aan de regering van God, maar als we de tuchtiging ondergaan in de geestelijke toestand waarin Josafat verkeerde, namelijk in godsvrucht en zelfoordeel, dan is het heel anders dan wanneer wij leven in opstand tegen God.

David laat na zijn val hetzelfde beeld zien. Het zwaard is niet geweken van zijn huis. Maar deze man Gods heeft de gevolgen van zijn daden gedragen in onderworpenheid en vol vertrouwen op God, met grote zegen voor zichzelf. Dat was ook het geval bij Josafat.

“*Daarna geschiedde het, dat de Moabieten, de Ammonieten en met hen een deel van de Meunieten tegen Josafat ten strijde trokken. Men kwam Josafat melden: Een grote menigte is tegen u opgetrokken van de overkant der zee, uit Aram; zie, zij zijn in Chaseson-Tamar – dat is Engedi*” (2 Kron. 20:1-2). De koning werd hierdoor niet overvallen, want hij wandelde nederig met zijn God. Op het horen van dit nieuws werd Josafat bevreesd en besloot de HERE te raadplegen. Hij riep voor heel Juda een vasten uit (vs. 3). Het eerste gevolg was voor de koning *vrees*. Hij was zich van zijn zwakheid bewust en hij wilde zich niet meten met zijn vijanden. In plaats van op eigen kracht te vertrouwen, zocht hij de HERE. Echte godsvrucht wordt gekenmerkt door vrees en vertrouwen op God.

Maar om tot God te naderen om Zijn antwoord te horen en Zijn wil te verstaan, moet men in een toestand zijn die Hem behaagt. Dat wist Josafat. Hij begon met een vasten uit te roepen in heel Juda. Het vasten houdt in dat we afstand doen van de dingen die het vlees behagen en die de geest bezwaren, alles wat ons belemmert om Gods gedachten te onderscheiden. Het

hele volk moest zich voor de HERE in een toestand bevinden die in overeenstemming was met de ernstige omstandigheden die het volk bedreigden. Het is altijd belangrijk zich niet te laten leiden door de ernst van de omstandigheden. In vers 13 staat: *“Geheel Juda stond voor het aangezicht des HEREN, zelfs hun kleine kinderen, hun vrouwen en hun zonen.”* Ze stonden allemaal bloot aan hetzelfde gevaar en ze moesten zich voor de HERE stellen, die hun enige Hoop was.

Deze tekst leert ons dat het belangrijk is dat de kinderen van God lessen trekken uit de gevaren die hun bedreigen, van welke aard de beproeving ook mag zijn. Dat geldt vooral in deze tijd, waarin het christelijk getuigenis van alle kanten wordt bedreigd. We moeten leren een zodanige gezindheid te hebben, dat we in de tegenwoordigheid van God kunnen verblijven. Het geestelijk vasten en de scheiding van het kwaad zijn nodig om Zijn gedachten te leren kennen en de noodzakelijke hulp te verkrijgen. Dit past de kinderen van God in de huidige dagen van zwakheid, waarin wij de rechtvaardige gevolgen ondervinden van onze talrijke trouweloosheden.

Koning Josafat stond rechtop te midden van de gemeente in het huis des Heren en hij sprak zijn gebed uit voor Gods aangezicht. Hij zei: *“HERE, God van onze vaders, bent U niet God in de hemel, heerst U niet over al de koninkrijken der volken? In Uw hand is kracht en sterkte, niemand kan standhouden tegen U”* (vs. 6). Om ons tot God te kunnen richten, moeten wij overtuigd zijn van Zijn deugden en van onze relatie met Hem. Bent U niet onze God, de God van onze vaders? Hij is de God van Abraham, Isaak en Jakob, de God van de beloften. Hij is in de hemel en Hij heerst over alle koninkrijken. Hij is almachtig, niemand kan Hem weerstaan. Wat betekent tegenover zo'n God de macht van de vijand, zelfs al lijkt die voor het vlees overweldigend?

Josafat herinnert het volk aan wat God gedaan had. Hij had de inwoners van het land verdreven om het land te geven aan het nageslacht van Abraham. Abraham, de gelukkige aartsvader, die de koning hier omschrijft als *“Abraham, Uw vriend”* (vs. 7). Wie zou Israël uit het land kunnen jagen? Maar er is nog meer. Daar had de HERE Zijn heiligdom, daar woonde Zijn naam. Daar had koning Salomo bij de inwijding van de tempel een gebed uitgesproken, dat Josafat in enkele woorden in herinnering bracht. Dit gebed staat altijd voor Gods aandacht. *“Indien ons een onheil overkomt: zwaard, gericht, pest of honger, dan zullen wij ons voor dit huis en voor Uw aangezicht stellen, want Uw naam is in dit huis; wanneer wij in onze benauwdheid tot U roepen, zult U horen en helpen”* (vs. 9). Zou God dan nu niet tussenbeide komen? Het ging om Zijn eer en Zijn trouw aan de beloften. Hij lette niet op de toestand van Josafat en het volk, maar op Zijn grote naam. Dit wordt ook tot uitdrukking gebracht in psalm 115: *“Niet ons, o HERE, niet ons, maar Uw naam geef eer, om Uw goedertierenheid, om Uw trouw”*. Jeruzalem was de enige plaats op aarde waar de naam des Heren woonde.

Wat konden de afstammelingen van Lot en van Esau hiertegen doen?

Josafat beschreef wat de vijanden wilden doen: *“Zie toch, zij vergelden het ons door op te trekken om ons uit Uw bezitting, die U ons ten erfdeel hebt gegeven, te verdrijven”* (vs. 11). Het land was van de HERE. Hij had het nageslacht van Abraham, Zijn vriend, daarin gebracht. Wie had het recht hen eruit te verdrijven?

Zo is het nu ook met het getuigenis van de Heer hier op aarde. Wij kunnen een beroep doen op de trouw van Hem, die de Gemeente ziet overeenkomstig de raadsbesluiten van God. God heeft haar gekocht met de prijs van het bloed van Zijn eigen Zoon. Hij heeft haar van de wereld afgezonderd. Hij heeft haar al Zijn beloften gegeven voor haar reis door deze wereld. Ja, al Gods beloften staan tot onze beschikking. Wij kunnen een beroep doen op de genade en kracht van onze God. En net zoals bij Josafat kan dit beroep niet plaatshebben zonder zelfoordeel, zonder te vasten en te bidden, zonder ons voor Zijn aangezicht te stellen in het besef dat Hij onveranderlijk is, een God van heiligheid, licht en liefde. Laten wij onze erfenis bewaren. Laten wij trouw op onze zegeningen passen, opdat niemand ze rooft. Laten wij de schatten ongeschonden bewaren, die wij in het Woord van God hebben ontvangen. *“Blijf in wat je geleerd hebt,”*¹ zegt Paulus tegen Timoteüs. De vijand is altijd bezig ons uit de bezitting te verjagen.

Dan noemt Josafat de absolute onmogelijkheid om weerstand te bieden aan de grote menigte die op hen afkwam: *“Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd”* (vs. 12). Om te kunnen bidden, moeten wij aan de ene kant onze zwakheid en geringheid inzien. Maar aan de andere kant moeten wij vertrouwen op de macht van God, Zijn goedheid, Zijn betrouwbare beloften, Zijn gunst die op ons rust. Als wij onze plaats voor Zijn aangezicht innemen en Hem aanroepen zoals Hij Zichzelf aan ons heeft geopenbaard, kan het niet anders of Hij zal tussenbeide komen. Want het gaat om de eer van Zijn naam.

Josafat toonde o.a. één heel bijzondere karaktertrek. Hij was zo doordrongen van de grootheid en de macht van God, dat hij niet dacht aan de enorme hulpbronnen die hijzelf bezat. 2 Kronieken 17 vermeldt dat hij rijkdom en eer in overvloed had. Hij had het toppunt van zijn macht bereikt (17:5,12). Hij had een leger van 1.116.000 man, verdeeld in vijf legerkorpsen. Aan het hoofd stonden oversten, van wie één zich vrijwillig aan de HERE gegeven had (vs. 16). Ook had de koning soldaten gelegerd in de vestingsteden. Als Josafat onafhankelijk had gehandeld, volgens menselijke gedachten, had hij zijn strijdkrachten kunnen meten met die van de vijanden. Als hij dan zijn strijdkrachten ontoereikend had geacht, had hij zichzelf net zoals zijn vader in een ogenblik van zwakte een bondgenoot

---

¹ 2 Tim. 3:14

kunnen verschaffen door hem zijn goud en zilver te sturen (zie 2 Kron. 16:1-10). Maar Josafat wist dat hij te maken had met Gods rechtvaardige regering en hij wilde Hem niet weerstaan, en op Zijn uitkomst hopen. Zijn ogen waren op de HERE gericht en niet op hemzelf. Voor God telde zijn macht net zomin als die van de vijand. Josafat wilde alleen God hebben.

Hieruit kunnen wij een belangrijke les leren. Het is onmogelijk tegen God te strijden. Wij moeten eerst Zijn hand erkennen, die op ons rust vanwege onze verkeerde wegen; en in de tweede plaats moeten wij rekenen op Zijn genade en barmhartigheid. Wat een nederlagen zijn er onder de kinderen van God geweest, doordat zij hun vertrouwen stelden op de zichtbare dingen in plaats van op God Zelf. Er was geen verootmoediging onder Zijn machtige hand. Als wij niet in de juiste toestand zijn en er doet zich een of ander probleem voor, dan beginnen wij onze mogelijkheden te tellen. En als wij niets hebben, rekenen wij op anderen, wat nog erger is. Misschien doen wij het niet zonder gebed, maar men kan bidden zonder zelfoordeel, zonder in de toestand te zijn die overeenkomt met het vasten dat door Josafat werd uitgeroepen. Men is vervuld van de eigen gedachten en in beslag genomen door het doel dat men voor ogen heeft, en de gedachten van God raken op de achtergrond. Men verliest Zijn goedheid, trouw en almacht uit het oog en begint niet met de vraag wat Zijn bedoeling is met de moeilijkheden die Hij ons stuurt.

God komt echter pas tussenbeide als onze wil helemaal aan Hem onderworpen is. Want anders gaan wij door om onze eigen doelen na te jagen; en vroeg of laat zal de nederlaag plaatshebben. Dan zullen wij door bittere ervaring begrijpen wat wij hadden moeten leren door naar de stem van Zijn goddelijke wijsheid te luisteren. Die laat zich pas horen, als wij de stem van ons eigen hart en onze eigen wil tot zwijgen hebben gebracht. Als wij echter naar de gedachten van God handelen, of liever als wij *Hem* laten handelen in onze moeilijkheden, dan zullen wij nooit de nederlaag lijden, maar net zoals Josafat een overvloedige zegen ontvangen (vs. 25).

Gods antwoord liet niet lang op zich wachten: *“Weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God...Niet u zult hierbij behoeven te strijden: stelt u op, blijft staan, dan zult u zien dat de HERE u de overwinning geeft. Juda en Jeruzalem, weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt; morgen moet u tegen hen uittrekken, de HERE is met u”* (vs. 14-18). Wat een wonderlijk antwoord op het gebed van het geloof van de koning, dat tot uitdrukking kwam in zijn belijdenis: *“Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd”*.

Is het niet de moeite waard helemaal op God te vertrouwen en van Hem zulke beloften te ontvangen? Onze moeilijkheden zijn in Gods hand, en voor Hem

zijn er geen onmogelijkheden. Zijn belangen zijn de onze, en in Hem is kracht. In soortgelijke omstandigheden had koning Asa gezegd: *“HERE, er is niemand buiten U om de machteloze te helpen tegen de machtige. Help ons, HERE, onze God, want op U steunen wij en in Uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. HERE, U bent onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen”* (2 Kron. 14:11).

Dat had Josafat ook begrepen. Wij moeten begrijpen en ook verwerkelijken dat wijzelf niet hoeven te strijden in de moeilijkheden. Dan zullen wij niet bang zijn, en in volmaakte vrede op de uitkomst wachten die God buiten ons om zal bewerken. Wij lezen in Filippenzen 4:6: *“Weest in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus.”* Josafat en het volk genoten die vrede: *“Toen boog Josafat zich neer met het aangezicht ter aarde, en geheel Juda en de inwoners van Jeruzalem wierpen zich neer voor het aangezicht des HEREN, om de HERE te aanbidden”* (vs. 18).

De vijanden waren nog levensbedreigend aanwezig, maar Josafat wist dat hij niets hoefde te doen. God alleen zou ze verslaan. Zijn aandeel was net zoals dat van het volk: het brengen van aanbidding en lof. Zij verwerkelijkten het woord van David: *“U richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen; U zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over”* (Ps. 23:5). *“En de Levieten, behorende tot de Kehatieten en de Korachieten, stonden op om de HERE, de God van Israel, met zeer krachtige stem te loven”* (vs. 19).

Zulke ervaringen kunnen ons deel zijn en van andere kinderen van God, die net als wij het voorrecht hebben de almachtige God als onze God en Vader te kennen. Hij heeft Zich geopenbaard aan ons op een intiemere en volmaktere wijze dan aan Josafat en alle andere heiligen in het Oude Testament. Als wij niet dezelfde ervaringen hebben, komt dat alleen door ons ongelooft en ons vertrouwen op onszelf. Wij oordelen onszelf niet voor Gods aangezicht. Wij bidden wel, maar wij wensen dat God *onze* wil doet, in plaats dat wij Hem laten handelen en het zeggen met de psalmdichter: *“HERE, des morgens hoort U mijn stem, des morgens leg ik het U voor en zie uit”* (Ps. 5:4). In plaats daarvan staan wij meestal van het gebed op en gaan zelf handelen. Het vlees handelt dan. Het geloof is echter geduldig en vertrouwend. Activiteit van het vlees heeft slechts één gevolg: het vuur bereiden, waardoor het zal verteerd worden. Maar God is getrouw en Hij zal onze opvoeding, ondanks alles, voltooien.

Maar laten wij teruggaan naar Josafat. *“De volgende morgen vroeg trokken zij uit naar de woestijn van Tekoa”* (vs. 20). Tekoa betekent: de toon van de trompet.² Zo noemt God die woestijn. Als wij zorgvuldig de activiteit van het vlees moeten

---

² bazuinstoot (OLB)

vermijden, dan is dat niet om ons maar over te geven aan luiheid of zorgeloosheid. Er is activiteit van het geloof nodig in afhankelijkheid van God en in gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Het vertrouwen op God leidt nooit tot zorgeloosheid of onverschilligheid.

Het volk stond 's morgens vroeg op om naar de plek te gaan waar de HERE hen had ontboden. In vers 17 had de koning gezegd: *“Blijft staan”*. En toen zij uittrokken, trad Josafat naar voren en zei: *“Luistert naar mij Juda en inwoners van Jeruzalem, gelooft in de HERE, uw God, en u zult bevestigd worden, gelooft in Zijn profeten en u zult voorspoedig zijn”* (vs. 20). Josafat had begrepen dat de zegen van God niet kan worden losgemaakt van de vreze Gods en de gehoorzaamheid aan Zijn Woord. De vijand, die klaar was om te strijden, kon hem niet afbrengen van dat wat aan de HERE verschuldigd was. Als wij voorspoedig willen zijn, laten wij dan nooit vergeten wat wij God schuldig zijn. Het kan zo maar gebeuren dat wij tot activiteit overgaan, zonder de tijd te nemen zoals Josafat het deed, om bezig te zijn met dat wat God behaagt: het lezen van Zijn Woord en het gebed. Dat is zeker geen verloren tijd, integendeel. Als wij de dag beginnen met het lezen van het Woord en het gebed, zal elke activiteit die dag in het teken daarvan staan. Het werk zal makkelijker gedaan kunnen worden. De nabijheid van de Heer zal centraal staan en Hij zal verheerlijkt worden in alles wat wij te doen hebben.

Ja, nog meer: een dag van arbeid in gemeenschap met de Heer zal verlopen met een gevoel van dankbaarheid en vreugde, met een hart dat tot lof bereid is. Dat zien wij hier bij Josafat: *“Na het volk te hebben geraadpleegd, stelde hij mannen op, die de HERE een lied zongen en Hem loofden in heilige feestdagen, terwijl zij voor de gewapenden uittrokken en zeiden: Looft de HERE, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid”* (vs. 21). Dit leger van Josafat trok uit onder het bevel van de HERE, en het gedroeg zich als een overwinnend leger, alsof de overwinning al behaald was. Dat was ook inderdaad zo voor het geloof. Iemand heeft eens gezegd: *‘Voor God is een beloofde zaak een gedane zaak.’*

Als wij meer geloof zouden hebben, zou dankzegging, lof en prijs een grotere plaats in ons leven hebben en zouden we de wonderen zien die God voor ons doet: *“Op het ogenblik, dat zij de jubel en de lof aanhieven, liet de HERE de Ammonieten, de Moabieten en de lieden van het gebergte Seir, die tegen Juda waren opgerukt, uit hinderlagen overvallen, en zij werden verslagen”* (vs. 22). *“Toen Juda gekomen was bij de wachttorens in de woestijn, keerden zij zich naar het krijgsvolk, en zie, het waren slechts lijken, ter aarde neergevallen: niemand was ontkomen”* (vs. 24).

Als wij God laten handelen en op Hem vertrouwen, worden wij op een hoge plaats gesteld. Van daaruit worden de wereld en de moeilijkheden gezien als ‘een woestijn met lijken’. De moeilijkheden, onoverkomelijk voor onze zwakheid, hebben voor de almachtige God geen betekenis. Niet alle vijanden werden verslagen, maar ze behaalden wel een rijke

buit. Voor de gelovigen nu bestaat deze buit in een grotere kennis van onze God en Vader en van de Heer Jezus Christus. God laat de beproevingen toe, opdat wij beter zouden begrijpen Wie Hij is en wat Hij voor ons heeft gedaan. Door deze kennis krijgen wij rijkdommen voor de tegenwoordige tijd en voor de eeuwigheid. Wij worden dan in staat gesteld om met alle heiligen te begrijpen, *“wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot de hele volheid van God”* (Ef. 3:18-19). Helemaal anders zijn de gevolgen van een onafhankelijke wandel. Men zaait dan voor het vlees en maait bederf.

Drie dagen lang verzamelde het volk de buit. Het was zoveel dat het niet te dragen was (vs. 25). Het getal drie spreekt van volkomenheid in verbinding met God. *“Op de vierde dag kwamen zij samen in het Dal der Lofprijzing³: daar prezen zij de HERE, hierom noemt men die plaats tot op heden Dal der Lofprijzing. Toen keerden al de mannen van Juda en van Jeruzalem om, met Josafat aan het hoofd, en gingen naar Jeruzalem terug met blijdschap, want de HERE had hen verblijd over hun vijanden. Zij kwamen te Jeruzalem, naar het huis des HEREN, met harpen, citers en trompetten”* (vs. 26-28).

Vanuit het huis des Heren waren de gebeden en smekingen van Josafat opgestegen, en daar klonk nu ook de dankzegging voor de wonderlijke bevrijding met alle zegen die eraan verbonden was. Maar de overwinning en de buit waren niet de enige redenen om te loven. In vers 19 steeg de lof op vanwege het woord dat het volk had gerustgesteld en dat alle vrees uit de harten had gebannen. Daarna waren de zangers op het bevel van de koning voorop gegaan bij het uittrekken van de troepen, die vervolgens getuige waren van de nederlaag van de vijanden. In beide gevallen kwam de lof voort uit het geloof in het woord van God, terwijl er nog niets veranderd was bij de tegenstander. Het eerste gevolg van de overwinning op de vijand was het samenkomen in het Dal van de lofprijzing om de HERE te loven, nog voordat ze terugkeerden naar Jeruzalem om Hem in Zijn tempel te loven.

Zo zou het voor ons die geloven altijd moeten zijn. De kennis van onze God en Vader en van Zijn Woord is het eerste onderwerp van onze lof. De psalmdichter zegt: *“Ik zal de naam van God prijzen met een lied, Hem verheerlijken met een lofzang”* (Ps. 69:31). De lofzegging gaat door tijdens de beproeving, omdat wij weten dat Hij tussenbeide zal komen. Zij stijgt ook op tot God na de bevrijding, wanneer wij kunnen zeggen: *“De HERE is mijn kracht en mijn schild; op Hem vertrouwde mijn hart en ik werd geholpen. Daarom juicht mijn hart en loof ik Hem met mijn lied”* (Ps. 28:7).

Onze God is de Bron van vrede, rust, macht en zegen van allerlei aard, en daarom kunnen wij Hem

---

³ Dal der lofprijzing = dal van Beracha, wat zegening, lofprijzing betekent.

voortdurend lof en dank brengen. Paulus zegt tegen de Kolossenzen: “Weest dankbaar.” Dat is de normale toestand van de christen. Helaas, als wij dit vergelijken met dat wat vaak onze praktijk is, zijn wij beschaamd. De reden ervan is ons gebrek aan godsvrucht, geloof en kennis van God, onze zorgende Vader. Doordat wij niet voortdurend in Zijn tegenwoordigheid leven, laten wij ons overrompelen door de omstandigheden. De moeilijkheden overvallen ons en wij proberen ze met menselijke middelen te overwinnen. Dat leidt vaak tot een geestelijke of een materiële nederlaag!

Dan zijn wij ongelukkig, genieten niet die vrede of vreugde, en zijn meer geneigd onszelf te beklagen dan God te loven en te danken. Dat blijft zo totdat wij onszelf en onze daden oordelen, en daarna terugkeren in de tegenwoordigheid van de Heer. Dan zijn wij helaas niet beladen met buit, en zijn er geen overwinningliederen zoals bij Josafat. Wij zijn dan van alles beroofd. Wij moeten weer opnieuw beginnen, door de genade van God, om een leven te leiden in afhankelijkheid en vertrouwen op God. Hij blijft altijd Dezelfde en wij mogen Zijn goedertierenheid bezingen, die standhoudt tot in eeuwigheid. Dan is Hij alleen het voorwerp van onze vreugde en van onze lofzang en kunnen wij zeggen: *“Waarlijk, mijn ziel keert zich stil tot God, van Hem is mijn heil”*. Misschien hebben wij dan ook wel een pijnlijke ervaring achter de rug, zoals de psalmdichter het verwoordde: *“Waarlijk, een ademtocht zijn de geringen, een leugen de*

aanzienlijken; in de weegschaal gaan zij omhoog, tezamen lichter dan een ademtocht” (Ps. 62:2, 10).

Laten wij op die manier 2 Kronieken 20 overdenken en eruit leren hoe wij ons hebben te gedragen in beproevingen en op elke andere tijd. Wij gaan allemaal persoonlijk of gezamenlijk door omstandigheden, die de tussenkomst van God vereisen. Wij hebben allemaal te maken met een listige vijand, die probeert ons van onze geestelijke goederen te beroven. En als wij falen, zoals dat met Josafat gebeurde in 2 Kronieken 18, laten wij dan de berisping aannemen in dezelfde gezindheid als hij. Laten wij ons onderwerpen aan de gevolgen van onze fouten in Gods regering, en niet boos worden zoals Asa. Laten wij ons juist verootmoedigen en de rechtvaardigheid van Gods wegen erkennen, want in Zijn goedheid en liefde tuchtigt Hij iedere zoon die Hij liefheeft.

Josafat volgde de vermaning op van zijn grote voorvader Salomo, aangehaald in Hebr. 12:5: *“Veracht, mijn zoon, de tuchtiging des HEREN niet en keer u niet met weersin af van zijn bestraffing. Want de HERE bestraft wie Hij liefheeft, ja, zoals een vader een zoon aan wie hij welgevallen heeft”* (Spr. 3:11-12). Toen Josafat de vermaning van God in alle nederigheid accepteerde, werd de beproeving die over hem kwam als een tuchtiging, veranderd in een geloofsbeproeving en kwam hij hieruit overwinnend te voorschijn met overvloedige zegen. Laat dit voor ons ook zo zijn, als wij door gelijksoortige beproevingen moeten gaan.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1924-234](#)

Titel: [La Prière du roi Josaphat](#)

Oude Sporen 2012

